

ΑΛΛΑΙ ΜΕΝ ΒΟΥΛΑΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ,

ΑΛΛΑ ΔΕ ΕΡΩΣ ΚΕΛΕΥΕΙ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

Α'.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος τοῦ ἔτους 185 . . . ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κ. Ι. . . κατὰ τὸ Σταυροδρόμιον, ἐδίδετο ὁ πρῶτος ἐσπερινὸς χορὸς.

Ἦν ὥρα 11η τῆς νυκτὸς ὅποτε ἐχορεύετο ὁ τρίτος πρό-βιλος (Valse).

Νέος ἡλικίας εἴκοσι δύο μέχρις εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, κανονικὸς τοὺς χαρακτῆρας, γλυκὺς τὴν μορφήν, λίαν μελαγχολικὸς, ἐνδεδυμένος μὲ ἀρκετὴν φιλοκαλίαν ἅμα καὶ ἀφέλειαν ἵστατο εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, αἰθούσης μεγαλοπρεποῦς, εἰς ἣν ὁ χορὸς ἐγένετο, ἔχων τὸ ὄμμα αὐτοῦ προσηλωμένον ἐπὶ νεάνιδος ὀλίγον μελαγχροινῆς, μὲ ὀφθαλμοὺς μαύρους καὶ γλυκεῖς, στόμα μικρὸν καὶ ἀνάστημα μέτριον, τὴν κεφαλὴν τῆς ὁποίας ἐστόλιζον ἄνθη χρώματος κυανοῦ, ἐνῶ ἡ λευκὴ καὶ ἡ διὰ κυανῶν ἐπίσης ταινιῶν κεκοσμημένη ἐσθλὴ τις, διὰ κεντητῶν πεποικιλμένη χρυσομαμάτων, ἐξήστραπτεν ἐν τῇ μέσῃ τῶν ἀπείρων τῆς αἰθούσης φώτων.

Ὁ Φίλιππος (οὕτως ὠνομάζετο ὁ νέος τοῦ ὁποίου προαναφέραμεν τὰ χαρακτηριστικὰ) θεωρῶν ἢ μᾶλλον ἐπιτηρῶν τὴν νεάνίδα προσεπάθει νὰ προσελκύσῃ τὸ βλέμμα αὐτῆς, ὅπερ ἄλλως τε ἐκείνη ἐφαίνετο ὅτι ἀπέφυγεν ἐνατένιζε δὲ πρὸς αὐτήν, ὡς ἐνατενίζει ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἡ καρδίᾳ του καὶ ὁ νοῦς του προΐσταντο περὶ τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς πόδας τῆς δεσποινίδος ἐκείνης τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα ἀκροθιγῶς μόνον παρετῆρει κάποτε τὸν Φίλιππον.

Ἡ Ἀριάδνη καὶ ὁ Φίλιππος πρὸ πολλοῦ ἐγνώριζοντο καιροῦ, πολλάκις συνωμίλησαν καὶ πολλάκις συνεχόρευσαν, πρὸ μιᾶς ὁμοῦ ἐβδομάδος τῶν ὧσων διηγούμεθα ἡ Ἀριάδνη ἔπαυσε νὰ ἦναι διὰ τὸν Φίλιππον φίλη, ἢ μᾶλλον ἤρξατο νὰ ἦναι δι' αὐτὸν ὡς ἀνώτερον παρ' ὅτι τὸ ἐθεώρει πρότερον καὶ ἄξιον πλειοτέρας προσοχῆς.

— Καὶ πῶς, κύριε Φίλιππε, εἶπε, πλησιάζων νεαρός τις ὑπαλληλίσκος, δὲν χορεύετε ἀπόψε; Τῇ ἀληθείᾳ ὁμοιάζετε στρουθίον πληγωμένον. . . .

— Ἐπισκεπτόμενον ὑπὸ ὁμοιοπαθοῦς συναδέλφου του, προσέθηκεν ὁ Φίλιππος.

— Ναί, δὲν λέγω ὅχι, ἀλλ' εἰσερχόμενος εἰς τὸν χο-

ρὸν καὶ χορεύων, σημαίνει ὅτι εὐελπίζομαι ἐπὶ τῆς θεραπείας μου, ἐνῶ ὑμεῖς. . . .

— Ἐνῶ ἐγὼ δὲν εὐρίσκω οὐδεμίαν εἰς τὸν χορὸν εὐχαρίστησιν.

— Τὸ παραδέχομαι, διότι τὸ ὅποιον ἐπιζητεῖτε πρόσωπον ὑπεχρεώθη ὑπ' ἐμοῦ εἰς δύο στρόβιλους.

— Ἀλλὰ δὴ . . . εἶπεν ὠχρίασας ὀλίγον ὁ Φίλιππος.

— Ἀλλὰ δὴ, ἡ Δεσποινὶς Ἀριάδνη, ἡ ὠραιότερα ἀπόψε τοῦ χοροῦ καὶ ἡ ἐλαφροτέρα χορεύτρια. . . .

— Μὴ λησμονήτε, κύριοι, προσέθηκεν ἡ Ἀριάδνη πλησιάζασα, ὅτι παρήλθεν ἡ ἐποχὴ τῶν μυθολογιῶν.

— Ποσῶς Ἀριάδνη, διότι ὁμιλοῦμεν περὶ πραγματικότητων, εἶπεν ὁ Φίλιππος καταβιάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς μὴ δυνάμενος νὰ ἀνθέξῃ ἀπέναντι τοῦ μαγνητισμοῦ τοῦ βλέμματος τῆς ὠραίας κόρης.

— Καθόσον μάλιστα, προσέθηκεν ὁ νεανίσκος, ἔλεγον εἰς τὸν Κ. Φίλιππον τὴν ὁποίαν ἀπῆλυσεν εὐχαρίστησιν συγχορεύσας μεθ' ὑμῶν τὸν στρόβιλον.

— Νομίζω ὅτι καὶ τὸν ἄλλον στρόβιλον σὰς τὸν παρεχώρησα.

Ὁ Φίλιππος ἤγειρε τὸ βλέμμα του πρὸς αὐτήν, ἐκείνη ὅμως δὲν τὸ παρετήρησε.

— Περίεργον, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, μήπως μόνη τις προσκαλῇ τοὺς χορευτάς!

— Ἄν δὲν μὲ λανθάνῃ ἡ μνήμη, Δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ νεανίσκος, μόνη σας μοὶ τὸ ὑπεσχέθητε.

— Ναί, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ φανῆτε καὶ ὑμεῖς ὀλίγον ἐλεήμων ἀπόψε. Ἰδοὺ ἐδῶ εἰς κύριος, εἰς γνώριμός μου, εἰς φίλος μου τέλος πάντων, ὅστις μένει ἀχόρευτος, ἴσως, διότι δὲν εἶρε κυρίαν μεθ' ἧς νὰ συγχορεύσῃ. Ὁ ἔχων δύο χιτῶνας ὀφείλει νὰ προσφέρῃ τὸν ἕτερον, ὁ ἔχων δύο χορούς μετ' αὐτὴν κυρίαν, ὀφείλει νὰ παραχωρήσῃ τὸν ἕτερον εἰς τὸν Κύριον Φίλιππον.

— Δεσποινίς. . . .

— Δὲν σὰς βιάζω ποσῶς, δὲν πιστεύω ὅμως νὰ μὲ ἀποποιηθῆτε τόσο μικρὰν χάριν.

— Εὐγνωμονῶ μεγάλως, Δεσποινίς Ἀριάδνη, ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος οὐχὶ ἀνεῖ ἐσωτερικῆς τεραχῆς, λυποῦμαι ὅμως ὅτι ἀπόψε ἀπεφάσισα νὰ μὴ χορεύσω ποσῶς.

— Πῶς, ἀποποιεῖσθε; εἶπεν ἡ Ἀριάδνη.

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ στερήσω τὸν κύριον τῆς εὐτυχίας ἣν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ χοροῦ ἐπρόλαβε νὰ ἐξασφαλίσῃ δι' ἑαυτὸν.

— Τουλάχιστον θὰ μὲ δώσητε πρὸς μικρὸν τὸν βραχίονά σας, Κ. Φίλιππε, εἶπεν ἡ Ἀριάδνη, ἀτενίζουσα αὐτὸν μὲ βλέμμα ὑπερήφανον.

— Τὸν βραχίονά μου! . . .

— Μάλιστα, ἐπεθύμουν νὰ συνομιλήσωμεν ὀλίγον, δὲν πιστεύω νὰ μὲ ἀρνηθῆτε καὶ τοῦτο.

Ὁ μῦρα πνέων νεανίσκος ἀπεμακρύνθη πάραυτα ὑποκλινόμενος, οὐχὶ ἄνευ δυσαρρεσκείας παρατηρῶν τὴν πρὸς τὸν Φίλιππον φαινομένην τῆς Ἀριάδνης προτίμησιν.

Ἡ Ἀριάδνη ἐπακουμβήσασα εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Φιλίππου, εἰσῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν πλησίον αἴθουσαν, ἥτις ἔρημος τὴν στιγμὴν ἐκείνην οὖσα, παρείχε αὐτοῖς ἄνεσιν διεξοδικῆς συνδιαλέξεως.

— Φίλιππε, εἶπεν ἡ Ἀριάδνη, μικρὸν ὠχριάσασα, πρὸ πολλοῦ γνωρίζομεθα καὶ ἡ μεταξὺ μας σχέσις κατέστη ἀδελφική, ἡ μεταξὺ μας ὁμῶς ἐπικρατοῦσα τοσαύτη οἰκειότης πολλὰ κατὰ δυστυχίαν ἐγέννησε σκάνδαλα. . . .

— Σκάνδαλα εἰπάτε, Δεσποινίς, δὲν ἐπίστευον ὅτι τὸ μεγαλύτερον σκάνδαλον ἡδύνατο νὰ παρεμποδίσῃ τὴν πρόοδον ἀγάπης ἀδελφικῆς.

— Ναί, καὶ ὁμῶς, Φίλιππε, ἡ ἀδελφική αὕτη ἀγάπη μὲ ἐφόβιζε πολὺ.

— Σὰς ἐφόβιζε. . . .

— Ναί, διότι ἐφοβούμην τὴν πρόοδόν τες, ἐφοβούμην μήπως ἡ ἀγάπη αὕτη καταστῇ ἔρως. Σὲ εἶπα ἐφοβήθην, διότι, Φίλιππε, ἤνοιξα τὴν καρδίαν μου μίαν ἡμέραν καὶ εἶδον ὅτι, ἡ πρὸς σὲ κλίσις μου ἐξέλιπε παντελῶς, εἶδον συγχρόνως, ὅτι σὺ εἶσαι ἀνίκανος νὰ πραγματοποιήσῃς τὰς μετέπειτα ἐπιθυμίας τῆς καρδίας μου, καὶ σὲ τὸ λέγω χωρὶς νὰ φοβῶμαι τὸ παραμικρὸν, Φίλιππε, διότι ἡ καρδία μου ἀνέκαθεν ἐπεπόθει δόξαν καὶ πλοῦτη.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, Δεσποινίς, εἶπεν ὠχριάσας ὁ Φίλιππος.

— Ναί, τὸ πιστεύω, καὶ σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν περὶ ἐμοῦ ιδέαν σου, Φίλιππε! ἡ μήτηρ μου ὁμῶς ὑπῆρξε διδάσκαλός μου, καὶ γνωρίζεις ὅτι εἰς καρδίαν νεανίδος νεαράν, εἰς καρδίαν ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐκτὸς τῆς φιλείας, οὐδὲν ἄλλο εἰσεχώρησεν αἰσθημα, αἱ τοιαῦται ἐντυπώσεις ἅς ζωγράφος καλὸς, ὡς ἡ μήτηρ μου παρίστα, αἱ τοιαῦται λέγω ἐντυπώσεις μένουσιν ἀνεξάλειπτοι. Θὰ ἐπιχειρήσῃς ἴσως νὰ μὲ συμβουλευθῇς καὶ νὰ ἐξαλείψῃς ἀπ' ἐμπροσθέν μου τὴν εἰκόνα ἥτις τόσον τοὺς ὀφθαλμούς μου προσεέλκυεν....

— Ἐγὼ! Δεσποινίς, ἀπατάσθε.

— Καὶ ὁμῶς εἶσαι ὠχρὸς, Φίλιππε.

— Ναί, ἔχω μικρὰν ἀδικοθεσίαν.

— Φίλιππε, Φίλιππε, εἶπεν ἡ Ἀριάδνη μελαγχολικῶς κινούσα τὴν κεφαλὴν, μὴ ζητῇς νὰ μὲ ἀπατήσῃς, εἰσεχώρησα εἰς τὴν καρδίαν σου καὶ ἐνεθάτευσά εἰς ἅπαν τὸ ἐν αὐτῇ μυστήριον. Φίλιππε, ἐπατέλαθεν ἡ Ἀριάδνη λαβοῦσα τὴν δεξιάν σου καὶ ἀτενίζουσα αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτί, Φίλιππε, μὲ ἀγαπᾷς!

Εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦτο τὸ ἄλλως τε ἀπροσδόκητον, ὁ Φίλιππος ἐγίνε κάτωχρος καὶ κρούσας τὸ μέτωπόν του διὰ τῆς δεξιᾶς, ὕψωσε τὸ βλέμμα εἰς τὸν οὐρανὸν ἐνθακρυ,

διότι ἐνόμιζε συγκοινωνὸν τοῦ μυστικοῦ του μόνον τὸν Ὑψιστον.

— Ὡ, ναί, Φίλιππε, ὁ ἐρῶν δὲν ἀγαπᾷ τοὺς χοροὺς, δὲν ἐπιθυμεῖ τὰς διασκεδάσεις, ἡ ἐρῶσα καρδία ζητεῖ ἐκστάσεις καὶ δι' αὐτὸν ἐκστασις, οὐρανὸς καὶ γῆ εἶναι αὐτῇ ἡ ἐρωμένη του, εἶναι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἐφ' ἧς τὸ πᾶν κατοικεῖ. Δὲν συνεχόρευσε μετ' ἐμοῦ, διότι ἐφοβήθης μήπως σοὶ ἐπέλθῃ λειποθυμία, δὲν μὲ συνωμίλησας, διότι ἐμπροσθέν μου ἤθελες μένει ἀλαλός. . . . Ὡ, ναί, μὴ μὲ διακόπτῃς, σὲ ἐγνώρισα, Φίλιππε, καὶ σὲ ἐξετίμησα ἀρκούντως, μὴ ἀπειθήσῃς ὁμῶς, πρὸς θεοῦ νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὸ αἰσθημά σου, διότι δὲν δύναμαι. . . . διότι δὲν θέλω τὸ πράξει ποτέ.

— Ἀριάδνη. . . .

— Φίλιππε, ὁμιλῶ πρὸς σὲ, ὡς νὰ ὁμιλοῦν πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, πρὸς τὴν μητέρα μου, πρὸς αὐτὸν τὸν ἴδιον Θεόν. Ναί, σοὶ εἶπον ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὸ αἰσθημά σου, καὶ ἀπὸ τοῦδε μάλιστα θέλω προσπαθῆσαι νὰ ἀποφύγω τὰ βλέμματά σου.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἐπίστευον, Δεσποινίς, προβλέπω ὁμῶς ὅτι δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃτε.

— Καὶ διατί Φίλιππε;

— Διότι, Ἀριάδνη, ἔκραζεν ὁ Φίλιππος ἀφήσας τὸν βραχίονα τῆς νεαρᾶς κόρης καὶ ἐπιστηριχθεὶς ἐπὶ τινος ἐπίπλου, διότι ἡ καρδία μου οὐδὲν ἕτερον φέρει προσφιλὲς ὢν εἰμὴ ἐσὲ, ὦ ναί, σὲ ἦν ἐρανταζόμεν ἀείποτε μειδιῶσαν πρὸς με, σὲ, ἥτις καὶ κοιμώμενον καὶ ἐγρηγοροῦντα μὲ ἐπεσκέπτετο. Τὰ βλέμματά μου, Ἀριάδνη, δὲν θὰ τὰ ἀποφύγῃς ποτέ, ποτέ, σοὶ λέγω, διότι αἰωνίως μένεις ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

— Δαιμόν θὰ μὲ ἀγαπᾷ πάντοτε! ἔκραζεν ὠχριῶσα καὶ ἡ Ἀριάδνη.

— Ἐνόσω ὁ θεὸς μὲ διατρεῖ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον νὰ σὲ θεωρῶ, καὶ μὲ παραλάβῃ εἰς τὸν ἄλλον νὰ σὲ περιμένω, εἶπεν ὁ Φίλιππος θέτων τὴν χεῖρα εἰς τὸ στήθος του.

Ἡ Ἀριάδνη τότε ἔφερε τὸ βλέμμα τῆς πρὸς τὸν Φίλιππον, πρὸς τὸν νέον ἐκείνον τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ἐμελλε νὰ τὴν ἀκολουθῇ καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ὑπαρξίν' ἀναλογισθεῖσα δὲ τὰς συνεπείας ἐνὸς τοιούτου ἔρωτος, κατετρόμαξεν.

Τὴν ἡγάπα, τὴν ἡγάπα μακνωδῶς, τὴν ἡγάπα ὡς ἡδύνατο νὰ ἀγαπήσῃ νέος εἰς ἡλικίαν εἴκοσι ἐτῶν. Κατετρόμαξε λέγομεν, διότι ὁ ἔρως τοῦ Φιλίππου ἦτον ἀπαρχὴ ἔρωτος φοβεροῦ καὶ δεινοῦ, ἦτο σπινθὴρ μέλλων τρομερὰν ν' ἀνάψῃ πυρκαϊάν, ἦτον ὠραίας μουσικῆς ἀρμονίας τὸ πρῶτον γλυκὺ προανάκρουσμα.

— Φίλιππε, εἶπεν ἡ Ἀριάδνη, δὲν ἀναλογίζεσαι ὀλίγον τὰς συνεπείας ἐνὸς τοιούτου ἔρωτος.

— Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτᾶτε περὶ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον οὐδέποτε θὰ ἀγαπήσητε.

— Ἐγὼ ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτῶ περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ὅστις θὰ μὲ ἀκολουθῇ αἰωνίως, διότι δὲν δύναμαι νὰ μένω ἀνάληπτος εἰς τὰς ὁρμὰς ἐνὸς τοιούτου ἔρωτος, ἱκανοῦ τῆς τρομεροτέρας δυσκολίας νὰ μεταβάλλῃ εἰς τερπνὴν καὶ εὐδιάθετον κλίμακα ὅπως μὲ πλῆσιάζῃ. Ἀγνοεῖς λοιπὸν, ὅτι ὁ ἔρως σου μὲ φέρει εἰς θέσιν νὰ φεσθῶμαι περὶ ἐμαυτῆς Φιλίππας!

— Ὁ ἔρως μου, Ἀριάδνη, ἀπῆντησε καθιστάμενος ὠχρότερος ὁ Φίλιππος, εἶναι εὐγενὴς, εἶναι γενναῖος, ὁ ἔρως μου εἶναι ἔρως μαθητοῦ, καὶ τὸ αἶσθημά μου αἶσθημα λατρείας φερόρας καὶ δεινῆς, ὁμοίως ὅμως ἐκείνῃ ἣν ἀναπέμπομεν πρὸς τὸν Ὑψίστον. Ναὶ σὰς ἀγαπῶ, καὶ προβλέπω ὅτι τοιούτος πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι πάντοτε, ὡς τὸ κύμα τοῦ ὠκεανοῦ τὸ ἀκολουθεῖν κύμα. ἄλλο μέχρις οὗ ἀπαντήσῃ βράχον καὶ συντριφθῇ, καὶ ἡ καρδία μου θὰ ἀκολουθῇ τὴν σκιάν σου παρ' ἀνθρώπου ὅμως ὅστις τῆς χειρὸς σου τὴν προσέγγισιν θεωρεῖ ἀμάρτημα καὶ τὸν ἀσπασμὸν τῶν αἰσθημάτων του παραβίασιν, μὴ φοβεῖται τὸ παραμικρὸν ὁπότε λατρεύεις ἐν ὄν, τοῦ ὁποῖου ὄχι ἡ ἀπόλαυσις, ἀλλ' ἡ θριζμόνῃ τῆς κεφαλῆς σὲ φέρει τὴν αἰωνιότητα, ὡς τότε τὸ ὄν ἐκεῖνο εἶναι ἄξιον νὰ τεθῇ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ διὰ νὰ τὸ προσκυνῇς, ὡς τίθεται ἐπὶ τῆς καρδίας σου καὶ τὸ λατρεύεις!

Εἰσέτι δὲν εἶχε τελειώσει ὁ Φίλιππος, καὶ κύριός τις ἡλικίας πεντήκοντα πέντε μέχρις ἐξήκοντα ἐτῶν, πλήρης βαφῶν καὶ ἀρωμάτων μὲ κοιλίαν προέχουσαν, φυσιογνωμίαν χυδαίαν εἰσῆλθεν εἰς τὴν μονήρην ἐκείνην αἰθούσαν καὶ ἐπλησίασε τὴν Ἀριάδνην κλίνων τὴν κεφαλὴν, καὶ ὑψὺν τοὺς ὤμους εἰς τρόπον γελοιοδέστατον.

— Δεσποινίς, εἶπεν ἐνῶ ἔπαίξεν εἰς τοὺς δακτύλους τοῦ τὴν χονδροειδῆ τοῦ ὠρολογίου του ἄλυσσον, εἴθε ὑποχρεωμένη εἰς τὸ τετράζυγον;

— Ὁχι, κύριε, ἀπῆντησεν ἡ Ἀριάδνη.

Ἐπιθυμεῖτε λοιπὸν νὰ συγχορεύωμεν;

— Εὐχαρίτως, ἀπῆντησεν ἡ νεάνις, καὶ πάραυτα ἀπῆλθον καὶ οἱ δύο τῆς αἰθούσης ἐκείνης, εἰς ἣν ἀφῆκον τὸν Φίλιππον ἐκστατικὸν καὶ ἄγριον, μεθυσκόμενον μετ' εὐδαιμονίας εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, μεθ' ἧς ἡ Ἀριάδνη πρὸ ὀλίγου συνεκοινωνήσεν.

Ἡ Ἀριάδνη τῆς ὁποίας προαναφέραμεν τὴν εἰκόνα, ἦτον θυγάτηρ μητρὸς, ἧς ὁ ἀνὴρ ἀποθανὼν ἀφῆκε περιουσίαν ἱκανὴν νὰ διαθρέψῃ μόνον αὐτὴν καὶ τὴν θυγατέρα της, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ κορέσῃ τὰς πολυπλᾶς ἀπαιτήσεις τῆς καρδίας της διὰ μετ' ἀνυπομονησίας περιέμενε νὰ ἴδῃ ὑπανδρευμένην τὴν θυγατέρα της μετ' ἀνδρὸς πλουσίου δυνάμενου νὰ πραγματοποιήσῃ τὰς φαντασιοπληξίας τούτων αὐτῆς, ὅσον καὶ τῆς Ἀριάδνης εἰς τῆς ὁποίας τὴν καρδίαν

εἶχε κατορθώσει νὰ εἰσχωρίσῃ τὴν πρὸς τὰ πλούτη κλίσιν καὶ τὸν πρὸς τὴν ἐπίδειξιν ἔρωτα.

Ὁ δὲ Φίλιππος, ὀρφανὸς πατρός καὶ μητρὸς, ἀπῆντα μὲν τὰ ἔξοδά του μὲ τὸν ὁποῖον ἀπελάμβανε μισθὸν διάτελων γραμματέως εἰς ἐμπορικὸν κατάστημα, ὁ μισθὸς ὅμως οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαρκέσῃ πρὸς διατήρησιν συζύγου ὁποῖα ἡ Ἀριάδνη. Ἐὰν ὅμως ἡ Ἀριάδνη ἀγαπῶσα τὸν Φίλιππον προσήρχετο μετ' αὐτοῦ εἰς γάμον, ἤθελον ζῆται εὐτυχεῖς; — Ὁ ἔρως δὲν χορταίνεται! φωνάζουν οἱ γονεῖς. Καὶ ὅμως ὁ ἀνὴρ ὅστις ἀγαπᾷ τὴν σύζυγόν του θέλει προσπαθεῖ, ὅλαις δυνάμεσι, ὅπως προλαμβάνῃ καὶ τὰς ἐλαχίστας αὐτῆς ἐπιθυμίας αἰτίνας, καθὼς προσερχόμεναι ἀπὸ γυναικα ἀγαπῶσαν αὐτὸν, δὲν θὰ ᾔσιν βεβαίως ἀνέκτοι. οὐδὲ θὰ ὑπερβαίνωσι τὰ ὀλίγα τῶν ἐσοδῶν. Ἐνῶ ὁ ἀνὴρ ὁ πλούσιος ὁ νυμφευόμενος, διότι πρέπει νὰ νυμφευθῇ δύναται, συμβᾶν ἄρκετὰ σύνθεσι, νὰ πτωχεύσῃ καὶ τότε θὰ προσπαθῇ νὰ εὐχαριστῇ τὴν σύζυγόν του τόσον μόνον ὅσον ἀπαιτεῖ ἡ κοινωνία αὐτῇ. Ἀς συμπεράνει ἔπειτα πᾶς τις, τολμῶμεν εἰπεῖν, ὁποῖον βίον θὰ διάγῃ καὶ πόσον θὰ εὐχαριστῇται ἡ γυνὴ ὑπανδρευθεῖσα μόνον, οὗτοι ὁ σύζυγος ἦτον πλούσιος.

Αἱ εἶλαι τῆς Ἀριάδνης τῇ ἔλεγον πολλάκις, φέρουσαι εἰς τὴν ἐνθύμησιν της νεάντινα σῆτινος ἐτήγγανε πατέ εἰς εὐναναστροφὴν.

— Δὲν δύνασαι, Ἀριάδνη, ἢ νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι ὁ γίος οὗτος φέρει τὸν τύπον ἀγγελικῆς μορφῆς. Δὲν εἶναι οὕτως;

— Ἐχει χρήματα, πρῶτα παρευθὺς.

— Ὅσα διὰ νὰ ζήσῃ τὴν σύζυγόν του.

— Διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ ὅμως τὰς ἀπαιτήσεις καὶ φαντασιοπληξίας τῆς ὄχι; λοιπὸν δὲν εἶναι δι' ἐμέ.

Ὡστε ἡ κόρη αὕτη, κατὰ τὰς διδασχάς τῆς φιλοδοξοῦ καὶ φιλοπλούτου μητρὸς της, ἡγάπα τὸν ἄνδρα τὸν πλούσιον, τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον τοῦ ὁποῖου ἡ προέχουσα κοιλία τῇ ἐφαίνετο ἀριστοῦργημα τῆς φύσεως, διότι τὰ θυλάκιά του ἦσαν πλήρη χρημάτων, τὸ δὲ ἀργύριον τὸ τοσοῦτον ἐπαγωγὸν τοῖς πᾶσι, ἔφθασε νὰ κατισχύσῃ τόσον τῆς καρδίας της, ὥστε οὐδὲν ἄλλο ἐφρόνει ἱκανὸν νὰ συντελέσῃ, ἢ μᾶλλον νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν εὐδαιμονίαν της, ἢ ἀνὴρ πλούσιος. Ὅθεν ὁ μεθ' οὗ συνεχώρευε τὸ τετράζυγον κύριος τῇ ἐφαίνετο ἐπιτηδεύτατος καὶ ἐλαφρόπους χορευτῆς, οὐχ ἥττον δὲ καὶ ἐκρημιότατος σύζυγος.

Ἦν ὥρα τρίτη μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὅτε ἡ Ἀριάδνη ἀνεχώρει ἐκ τοῦ χοροῦ.

Πολλοὶ τῶν νέων περιέμενον εἰς τὴν θύραν τῆς μεγάλης αἰθούσης ἵνα ἴδωσι τὰς ἐξερχομένας κυρίας καὶ λάθωσι καὶ τὸ τελευταῖον τοῦ χαιρετισμοῦ μειδίαμα. Μεταξὺ αὐτῶν ἔβλεπέ τις καὶ τὴν ὠχρὰν τοῦ Φιλίππου μορφήν.

Ἡ Ἀριάδνη ἐλαφρόπους καὶ μειδιῶσα ἐξῆλθε τῆς αἰ-

θούσης, επακουμβώσα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Κυρίου Δ. . . . τοῦ μεθ' οὗ συνεχόρευσε τὸ τετράζυγον παχυσώμου ἀνδρός.

Ἡ Ἀριάδνη ἦτον εὐτυχής. Πᾶν ὅτι ἐπεθύμει σχεδὸν τὸ ἀπέκτησε, διότι φράσεις τινες λεχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ κυρίου Δ. . . ἀφῆκαν γλυκεῖαν εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἐντύπωσιν.

Ἡ μήτηρ τῆς επακουμβώσα καὶ αὐτὴ εἰς τοῦ ἀδελφοῦ τῆς τὸν βραχίονα ἠκολούθει τὸ προπορευόμενον ζεῦγος μειδιῶσα καὶ αὐτὴ ἐξ εὐχαριστήσεως διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κ. Δ. . . ἔδειξε πρὸς τὴν Ἀριάδνην προτίμησιν καὶ διὰ τὸ ὅποιον προεμάντευε τῆς θυγατρὸς τῆς μέλλον.

— Ἐλπίζω, Δεσποινίς, εἶπεν ὁ Κ. Δ. . . ἀφίνων τὴν Ἀριάδνην ἐλευθέραν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ φορεῖόν τῆς, ὅτι ἀναγνωρίσασα ἦν μοι προσέφερεν ἡ συναναστροφή σας εὐχαρίστησιν, κρίνετε περιττὴν πᾶσαν παραιτέρω διαβεβαίωσιν.

— Μὴ λησμονεῖτε ὅμως, κύριέ μου, εἶπε τῆς Ἀριάδνης ἡ μήτηρ ἀπὸ τοῦ φορείου τῆς, ὅτι ἡ θυγάτηρ μου ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἰδίας εὐχαριστήσεις τῆς δὲν εὐρίσκει καταλληλότερον τόπον ἢ τὸν οἶκον μας εἰς τὸν ὁποῖον ἐλπίζω ὅτι θὰ ἀξιωθώμεν τῆς εὐχαριστήσεως νὰ σὰς δεχθώμεν.

Καὶ πάχυτα αἱ θύραι τῶν φορείων ἐκλείσθησαν ἐνῶ ὁ Κ. Δ. . . τελευταίαν ποιήσας ὑπόκλισιν ἀνεχώρει.

Ὁ δὲ Φίλιππος ἀκούσας ἅπασαν τὴν μικρὰν αὐτὴν συνδιάλεξιν, ἐνῶ ψυχρὸς τὸν ἐπερέχεε ἰδρώς, ἐπορεύθη μὲ κεκυφύαν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν οἶκον τοῦ.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΡΩΣΣΟΥ.

Πρὸ ἐνὸς ἔτους κατώκει εἰς Παρισίους Ῥώσσος τις ἐκατομμυριοῦχος τοῦ ὁποῖου ἡ μόνη ἐπιθυμία μετὰ τὴν ἐκείσε ἀφίξιν τοῦ ἦτο νὰ εὕρῃ φίλους ἱκανοὺς νὰ τὸν διασκεδάζωσι, τὰ ἐξῆς ὅμως πάντοτε κατέχοντες προσόντα: Νὰ μὴ ὦσιν πνευματώδεις, ἀλλ' ὑγιεῖς, εὐθυμοὶ καὶ πλούσιοι.

Ἦθελεν αὐτοὺς ὑγιεῖς, διότι ἄνευ τῆς υἱείας ἀδύνατον νὰ ὦσιν εὐθυμοὶ πλούσιοι, ὅπως μὴ λάθωσι ποτὲ ἀνάγκην τῶν χρημάτων τοῦ, καὶ τοῦτο, διότι φύσει εἶχε ἀπέχθειαν πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων.

Τέλος ἐπέτυχε 15 τοιούτους τοὺς ὁποίους καὶ ἐδέχετο καθημερινῶς εἰς τὸν οἶκόν τοῦ καὶ συνεγευμάτιζε μετ' αὐτῶν. Τοσοῦτον δὲ προσεκολλήθη καὶ ἠγάπησε τοὺς πεντεκαίδεκα αὐτοῦ φίλους, ὥς ἀνκληροζιζόμενος ὅτι ἤθελε ποτὲ φύγει ἢ δυσθυμίσει τις ἐξ αὐτῶν, ἔφριπτεν.

Ὁ Κ. Λαμβέρτ Ζ. ἀπετέλει μέρος τῆς ομάδος ταύτης.

Μιᾶ τῶν ἡμερῶν εἰς τῶν φίλων τοῦ προσερχόμενος τῷ λέγει ὅτι ὁ Κ. Λαμβέρτ Ζ. ἐχρεωκόπησεν.

Ὁ φίλος μας Ῥώσσος ἐνθυμήθη πάραυτα ὅτι ἄνευ τῆς εὐτυχίας ἢ εὐθυμίας ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ, διὸ συνοφρυωθείς ὀλίγον διὰ τὸ ἀπευκταῖον τοῦ φίλου τοῦ δυστύχημα ἀπεφάσισε τὴν ἐπιούσαν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

Ὁ Κ. Λαμβέρτ Ζ. τὴν ἐπιούσαν ἐδέχθη εἰς τὸν οἶκόν τοῦ τὸν Ῥώσσον ἐκατομμυριοῦχον.

— Γνωρίζεις, κύριε, ἔκραξε παραγρῆμα ὁ Ῥώσσος ἰδιότροπος, ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ βλέπω ἀπέναντί μου πρόσωπα κατηρη.

— Λυποῦμαι μεγάλως δι' αὐτὸ, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Κ. Λαμβέρτ, ἡ δυστυχία μου ὅμως εἶναι τοσαύτη, ὥς ἀδύνατον εἶναι τὸ πρόσωπόν μου νὰ μὴ ἀπεικονίζῃ τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας μου. Ἐνα ἐκατομμύριον καὶ 200 χιλ. φρ. ἔχασα ἐν ἀκαρεῖ, περιπλέον δὲ καὶ 100 χιλ. φρ. τὰ ὁποῖα χρεωστῶ πρὸς ἐξώφλησιν.

Ὁ βδελυττόμενος τὰ κατηρη πρόσωπα Ῥώσσος ἐξάξας πάραυτα ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου τοῦ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ποσοῦ γραμματίων τῶν τραπεζῶν Γαλλίας καὶ Ῥωσσίας, ἐνεχείρισε ταῦτα εἰς τὸν Κ. Λαμβέρτ ὅστις μείνας ἐλθαμβος, ἤρξατο ἐπὶ τέλους συνελθὼν νὰ ὁμιλῇ περὶ ὑποχρεώσεων, ὅτε ὁ φίλος τοῦ Ῥώσσου διακόψας αὐτόν:

— Δὲν μὲ χρεωστεῖς τὸ παραμικρόν, τῷ εἶπεν, πᾶν ὅ,τι ἔπραξα τὸ ἔπραξα δι' ἐμαυτὸν ἐπεθύμουν νὰ σὲ βλέπω εὐθυμον, ἐνῶ ἐὰν ἔμενες πτωχὸς ἢ θελες εἶσθαι τὸ ἐναντίον μὴ μὲ ὁμιλῆς περὶ ὑποχρεώσεως σὲ παρακαλῶ. Ἦθελεν εἶσθαι ἀσείδιτον ἐὰν μοι ἀνέφερε περὶ ὑποχρεώσεως καὶ ὁ φασιανὸς τὸν ὁποῖον τρώγω, διότι ὁ μάγειρός μου πληρώνει δι' αὐτόν 40 φράγκα.

Καὶ ὁ Ῥώσσος ἰδιότροπος ὁ παρομοιάσας τὸν εὐγενῆ Γάλλον μὲ φασιανόν, ἐξῆλθεν τῆς οἰκίας τοῦ φίλου τοῦ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἰδία ψιθυρίζων τὴν λέξιν ἐπόχρεως ὥς νὰ τῷ ἐφαίνετο παράδοξος. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Π. Θ. ΒΟΥΡΟΥΚΛΑΣ.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΛΟΓΟΙ ΕΝΔΟΣΕΩΝ ΤΙΝΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.— Τὸ δράμα ἐτελείωσεν.— ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀφοσίωσίς σας;— ΝΕΡΩΝ.— Οἱ καλόγηροι! οἱ καλόγηροι! οἱ καλόγηροι!— ΕΡΡΙΚΟΣ Η'.— Εἰς τὰς χεῖράς σου Κύριε.— ΤΑΣΣΟΣ.— Ὅλον τὸ βασίλειόν μου διὰ μίαν στιγμὴν ἀκόμη!— Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΕΛΙΣΑΒΕΤ.— Ἀρκεῖ.— ΔΟΚ.—